

Fővárosi Ítéltábla
2.Pf.21.033/2012/4.

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK 14.	
FOLAJSTRÓMSZÁM	
KÉZELŐ IZÁJÓN:	
Postán / Bélyegártyán / Személyesen / E-mailen / Faxon	
Felvezett:	2012 -07- 18
FELFŐRNY:	IV.
INTÉLKÉRTŐ:	KÖZTÜK:
REKORDSZÁM:	21056/12
LEFELVÉTEL:	

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Karas Monika (1054 Budapest, Vécsey u. 5. 2/8.) ügyvéd által képviselt Belváros-Lipótváros Önkormányzata (1051 Budapest, Erzsébet tér 4.) I. rendű és Belváros-Lipótváros Vagyonkezelő Zrt. (1051 Budapest, Erzsébet tér 4.) II. rendű felpereseknek a dr. Tordai Csaba (1025 Budapest, Csalán út 27.) ügyvéd által képviselt Atlatszo.hu Szerkesztősége (1084 Budapest, Déri Miksa u. 10.) I. rendű és Atlatszo.hu Közhasznú Nonprofit Kft. (1084 Budapest, Déri Miksa u. 10.) II. rendű alperesek ellen sajtó-helyreigazítás iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2012. március 30-án kelt 33.P.21.056/2012/3. számú ítélete ellen az I-II. rendű felperesek részéről 5. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alpereseknek 15.000 (tizenötezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Kötelezi a II. rendű felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 24.000 (huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket.

A további le nem rótt 24.000 (huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az atlatszo.hu internetes portálon 2012. február 16-án „Belváros-Lipótváros: Százmilliók csókos alvállalkozóknak” címmel megjelent cikk miatt előterjesztett felperesi sajtó-helyreigazítás iránti kereseti kérelmet az elsőfokú bíróság elutasította és kötelezte a felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az I-II. rendű alpereseknek 15 napon belül bruttó 50.000 forint perköltséget.

Felhívta a II. rendű felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 18.000 forint illetéket, míg a fennmaradó 18.000 forint illetékről úgy rendelkezett, hogy azt az I. rendű felperes személyes illetékmentessége folytán az állam viseli.

Az ítélet indokolásában ismertette a Pp. 342. § (1)-(2) bekezdését, a 343. § (1) bekezdését, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény 4. § (1), (2), (3) bekezdését, a 10. §-át, a 12. § (1)-(2) bekezdését, a PK 12, 13, 14. és 15. számú állásfoglalását, a 30/1992.(V. 26.) AB számú alkotmánybírósági határozatot, a Ptk. 4. § (1) bekezdését.

Az elsőfokú bíróság azt emelte ki elsődlegesen, hogy az önkormányzat sem korábban, sem a perben nem vitatta a megkötött megbízások számát és azoknak összesített ellenértékét, így megállapította, hogy e kereseti kérelem körében valótlán tényközlés nem történt.

A cikkben található és sérelmezett „csókos”, „őfelsége alvállalkozója”, valamint „új favorit” kifejezésekről az elsőfokú bíróság azt a határozott álláspontot alakította ki, hogy azok véleménynyilvánításnak minősülnek. E kifejezések azt sugallják, hogy az érintett társaságok valamilyen okból a felperesi pályázatokon másokhoz képest jobban szerepelnek, de nem keltik azt a látszatot, hogy ez jogszabálysértő eljárások eredménye lenne. A cikkíró valós adatokból vont le következtetést és mutatott rá arra, hogy a megbízások esetén számos alkalommal ugyanazok a cégek nyertek, azonban ennek nem lehet olyan kizárólagosan negatív felhangot vagy jelentést tulajdonítani, ami arra utalna, hogy ez a helyzet a felperesek jogszabálysértő magatartása következtében állt volna elő.

A Pomo D'Oro étterem részére értékesített ingatlan együttes vonatkozásában a felperes sem vitatta, hogy a terület a cikkben megjelölt vételáron került a társaság tulajdonába, ez egyértelmű tényközlésnek tekinthető, amely a valóságnak megfelel és maga a cikk sem kelti azt a hamis látszatot, hogy nem csak a megjelölt 440 m²-es összterületű kiszolgáló helyisége, hanem az étterem teljes területe került a cég tulajdonába. A cikkben szereplő m² ár minimálisan tér el a matematikai művelet eredményétől, azonban ez jelentéktelen pontatlanságnak minősül az elsőfokú bíróság megítélése szerint.

A felperes sem vitatta, hogy a cikkben szereplő adatok a felperesek által jogszabályi kötelezettség teljesítése körében nyilvánosságra hozott adatokon alapulnak, a felperes hivatalos formában jogszabályi kötelezettségének eleget téve közölt adatokat, amelynek frissítését ha elmulasztotta, akkor azok átvétele folytán valótlán tényállításra hivatkozva az elsőfokú bíróság álláspontja szerint, utalva a Ptk. 4. § (1) bekezdésére is, helyreigazítási igényvel nem léphet fel és az alperestől sem várható el, hogy a felperesi közlés ellenére az adatok tartalmát kétségbe vonja az igazgatósági és felügyelőbizottsági tagok keresménye tekintetében.

Kitért arra is az elsőfokú bíróság, hogy bár az alperes helyreigazítási kötelezettsége nem állt fenn, azonban a felperes kérésének eleget téve gyakorlatilag helyreigazító közleményt közölt.

Az elsőfokú bíróság mindezen körülményeket összevetve az alperesi cikkben található közléseket egyrészt véleménynyilvánításnak, másrészt olyan tényközlésnek minősítette, amelyek a valóságnak megfelelnek és a való tényeket sem tüntették fel hamis színben. Az alperes tisztességesen járt el akkor, amikor minden formális eljárás eredményének bevárása nélkül a valótlán adatok helyett a való adatokat közzétette.

A perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az ítélet ellen a felperesek terjesztettek elő fellebbezést és kérték a kereseti kérelmüknek megfelelően az alperesek helyreigazításra kötelezését.

Ismertetve az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását kifejtették, hogy a „csókos” alvállalkozókra vonatkozó kijelentés annak a ténynek a burkolt, a cikk egyéb kifejezéseivel alátámasztott, megerősített állítása, hogy a vizsgált alvállalkozók nem szabályosan versenyeztetés, hanem protekciónáltnan jutottak megbízáshoz, megrendeléshez.

A Pomo D’Oro étterem ingatlanvásárlása körében is hamis látszatot keltő valós adatokat közöltek. Nem vitatták a négyzetméterre levetített vételárat, azonban ez az ár hamis látszatot keltő volt, egyrészt mert nem közölték, hogy hivatalos értékbecslés alapján megállapított vételár, másrészt, hogy azért ilyen alacsony a forgalmi ár, mert az adott helyiségcsoport utcai bejárattal nem rendelkezik. Az alperes rendelkezett az adásvételi szerződés példányával, ezért ezekről a tényekről is tájékoztatást kellett volna adnia. A vételár kialakításában szerepet játszó objektív körülmények elhallgatásával azt a látszatot keltette, mintha a felperesek az ingatlant elkötyavetyélték volna.

Hivatkoztak arra, hogy az elsőfokú bíróság elfogadta, hogy az alperes olyan adatokat közölt, amelyek az interneten fellelhetők és melyeket a felperesek hivatalos formában jogszabályi kötelezettségüknek eleget téve közöltek. Ez az indokolás téves. Az adatok közzétételére nem a II. rendű, hanem az I. rendű felperes köteles, az I. rendű felperes kétség kívül a vonatkozó oldal naprakész frissítését elmulasztotta, azonban ez nem eshet a II. rendű felperes terhére. Nem fogadható el az alperes kimentési kísérlete sem, figyelemmel arra is, hogy oknyomozó internetes lapként tudomással kell arról bírnia, hogy egy gazdasági társaság hiteles adatait a közhiteles nyilvántartás tartalmazza.

Nem fogadták el azt sem, hogy a 2012. február 17-i írással a helyreigazítási kötelezettségüknek az alperesek eleget tettek, mert abból ki kellett volna tűnnie, hogy a sajtószerv korábbi tévedését korrigálni kívánja. Nem elegendő a valós adatok közzétele a jogorvoslati jellegnek is ki kell tűnnie, továbbá nem tartalmazhat olyan megjegyzést, beszúrást, ami a helyreigazítás jellegét lerontja.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmet terjesztettek elő.

Álláspontjuk szerint a kifogásolt cikk sem a címében, sem egyéb részeiben nem állította, hogy a felperesek bármelyike a szabályokat megkerülve részesített volna előnyben bárkit is. A Pomo D’Oro étterem megvásárlása körében előadták, hogy a helyreigazítási eljárás tárgya a szerkesztőségnek, illetve kiadónak megküldött helyreigazítási kérelem, mert azzal összefüggésben terheli a sajtót a bizonyítási kötelezettség. A felperesek azt a tényt kívánták helyreigazíttatni, hogy az ingatlan együttes mintegy 180.000 forintos négyzetméter áron került az éttermet üzemeltető társaság tulajdonába 2008-ban. Márpedig ezzel összefüggésben bizonyítási kötelezettségüknek eleget tettek, ezt követően a fellebbezési eljárásban a felpereseknek nincs lehetőségük arra, hogy eltérő jellegű és tartalmú helyreigazítás közzétételére kérjék kötelezni az alpereseket.

Előadták, hogy a közlemény nem utal arra, hogy az ingatlan ára alacsony, sem arra, hogy magas lett volna, vagy hogy más tudta volna-e hasznosítani vagy hogy az ingatlan rendelkezik-e utcai bejárattal.

A fellebbezés tévesen állítja azt, hogy az adatok közzétételére az I. rendű felperes köteles, mert a 2009. évi CXXII. törvény 2. § (1) bekezdése az érintett gazdasági társaságot, jelen esetben a II. rendű felperest kötelezi közzétételre.

Kiemelték, hogy a sajtó-helyreigazítás iránti felelősség objektív, ez azonban nem jelenti azt, hogy arra a Ptk. általános szabályait, így különösen az elsőfokú ítélet által is hivatkozott 4. § (4) bekezdését ne kellene alkalmazni.

Kérték az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla elsődlegesen azt emeli ki, hogy kizárólag az elsőfokú ítélet felperesek által kifogásolt része képezheti a jogorvoslati eljárás tárgyát, így a másodfokú bíróság csak e körben bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét és a fellebbezés alaposságát a Pp. 253. § (3) bekezdésének megfelelően.

A másodfokú bíróság e körben úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont következtetésével és az így meghozott döntésével egyetértett, ezért az elsőfokú bíróság határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése és a Pp. 254. § (3) bekezdésének megfelelően helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság a perbeli jogvita elbírálásánál irányadó jogszabályi rendelkezéseket és állásfoglalásokat teljes körűen ismertette, ezért a másodfokú bíróság csak visszautal azokra.

A másodfokú bíróság csak azt emeli ki, hogy a 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4. § (1) bekezdése szerint a Magyar Köztársaság jogrendje elismeri és védi a sajtó szabadságát, míg a 10. § értelmében mindenkinek joga van arra, hogy megfelelően tájékozottassák, és a médiatartalom-szolgáltatóknak a hiteles, gyors és pontos tájékoztatás a feladata [13. § (1) bekezdés].

A törvény 12. § (1) bekezdése alapján ha valakiről bármely médiatartalomban valótlan tény állítanak, híresztelnek, vagy való tényeket hamis színben tüntetnek fel, akkor az érintett követelheti olyan közlemény közzétételét, amelyből kitűnik, hogy a közlemény mely tényállítása valótlan, illetve mely tényeket tüntet fel hamis színben, továbbá melyek a való tények.

A PK 12. számú állásfoglalás III. pontja szerint véleménynyilvánítás, értékelés, bírálat önmagában nem lehet sajtó-helyreigazítás alapja.

A sajtó-helyreigazításra vonatkozó speciális szabályok alapján elsődlegesen a sajtószervezet eljuttatott helyreigazítási kérelemből kellett kiindulni, abból, hogy az alperesek határidőben eleget tettek-e a felperesi igénynek. Jogcímhez kötöttség a sajtóperben annyiban nincs, hogy a sajtószervezet a valótlan tényállítás helyett a hamis látszat keltésére vonatkozó igénynek is eleget tehet.

Az általános törvényi követelmények alapján a Fővárosi Ítéltábla következőket állapította meg:

A „Százmilliók csókos vállalkozóknak” cím egy figyelemfelkeltő titulus, amit a felperesek külön kiemelve nem sérelmeztek, hiszen helyreigazítási kérelmükben csak azt kifogásolták, hogy az ezen cím alatt a cikkben megfogalmazott valótlan állítások, és a valóság hamis színben való feltüntetése a jogsértő számukra. Egyébként a másodfokú bíróság is arra mutat rá, hogy a „csókos” megjelölés az alperesek véleményét fejezi ki, ami külön nem lehet sajtó-helyreigazítási eljárás tárgya. Az pedig tény, hogy a cikkben említett cégek számtalan alvállalkozói pályázatot elnyertek, így ezen cégeknek az internetes portálon történő „csókos” minősítése olyan vélemény, amely a valóságtól nem tekinthető teljesen elvonatkoztatottnak.

Összességében a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a kifogásolt alperesi cikk többféle tartalmat hordoz, azonban olyan hamis látszatot nem kelt, mint amit a felperesek tulajdonítanak neki.

A Pomo D'oro étterem 180.000 forintos négyzetméter vételár megjelöléssel kapcsolatos felperesi kifogás sem alapos, mert e körben az alperesek valótlanul állították, annak elhallgatása pedig, hogy hátsó udvar és pincehelyiségek bővítéséhez szükséges ingatlanrész, amelyet csak az étterem tud hasznosítani, az került 79 millió forintba, szintén nem képezheti helyreigazításra kötelezés tárgyát.

Az igazgatósági és felügyelőbizottsági tagjainak megbízási díját nem vitatottan a Vagyonkezelő Zrt. hozta nyilvánosságra, jelentette meg, így nem állna összhangba a sajtóhelyreigazítás társadalmi rendeltetésével az, ha nem felperesek által állított tények helyreigazítására kerülne sor.

A Fővárosi Ítéltábla kiemeli még azt is, hogy a felperesek fellebbezésükben olyan bizonyítékot, indokot nem terjesztettek elő, amit az elsőfokú bíróság ne bírált volna el, illetve nem hivatkoztak olyan okra, körülményre, ami indokolta volna az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását.

A Fővárosi Ítéltábla mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét – annak helyes indokaira utalással – helybenhagyta, és a pereszes felpereseket a fellebbezési eljárásban felmerült perköltségek megfizetésére a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, a 14. §-a és a 32/2003.(VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a alapján kötelezte.

Budapest, 2012. június 21.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró

Dr. Kisbán Tamás s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő

